

KÁRPÁTI LAPOK

A turistaság, a honismeret és a természetvédelem terjesztésére
Kiadja a Magyarországi Kárpát Egyesület

Szerkesztő: Nagy Péter, peter.nagi@t-online.hu

Internet: <http://www.karpategyesulet.hu>

Postacím: 1244 Budapest, Pf.: 800.

A Magyar él, mert élni akar

A Kárpátokat járó turista gyakorta szembe találkozik a *magyaryűlölettel*, ami mostanság igencsak felerősödött. Mielőtt ennek okaira utalnék idézem társegyesületünk, az Erdélyi Kárpát-Egyesület színvonalas folyóiratában (2008/6. Krassó-Komárnik, írta Illés Mihály) idevonatkozó szakaszt: „A környékbeliek – főleg Krassóváron (Carasova, Kraschowa, Karasevo), illetve Krassóalmáson (Iabalcea, Jabalce) élő lakosok – krasovánoknak nevezik magukat. Sajátos tradíciókat ápolnak, délszláv nyelvjárásuk leginkább a horváttal rokon. El is ballagtak a rendszerváltás után a templomukba, kaptak egy papírt nemzetiségükről, ezzel elutaztak Zágrábba, ahol kiállították számukra a horvát útlevelet. Ma Krassóvár lakosságának mintegy 4/5-e kettős állampolgár ... Lehet ezt így is csinálni!” (folyt. 2. old.)

Az EKE közgyűlésén jártam

Engem mint az anyaegyesület elnökét hívtak meg a közgyűlésre, attól a szándéktól is vezérelve, hogy a két szervezet eddig is szoros kapcsolatait még jobban elmélyítsük. Ezt a szándékot mi is osztjuk, ezt köszöntőmben is elmondtam. Emellett hangot adtam annak a véleményemnek, hogy az EKE az erdélyi magyar társadalomba mélyen beágyazódott, fontos intézmény, léte, erősítése, fiatalítása nagyban hozzájárulhat a romániai magyar közösség megmaradásához és erősödéséhez. (2. old.)

Zöld Karácsony

Karácsonyi készülődés kicsit „zöldebben”!

Kézműves foglalkoztatások gyerekeknek. (4. old.)

A Pestkörnyéki Kárpát Egyesület születésnapja

A PKE, immár szokásos, születésnapjára összejövele, amely egyben a nyári Kárpátalja-i túra utótáborozója is, október 23-26-ig, Tokajban került megrendezésre rekord számú, 90 fő részvételével. Fő szervezője, Vámos László volt. A fotón Szabolcs egyik látványossága a földvár. (folyt. 9. old.)

Gyalázat (árulás) napja

Mi, határon belüli magyarok népszavaztunk. Az eredményt elfelejtőknek ajánlom fellapozni a Kárpáti Lapok 2005/1, 2 számát, ugyanis Gyalázat napja címmel megjelentettünk írásokat a 2004. december 5-i népszavazásról, annak azonnali reakcióiról.

Négy év telt el, az előre látható következmények elérték a magyar magas politikai szintet. Akkori Miniszterelnökünk határozott Nem szavazatra buzdította a haza magyarságát. Bizonyára attól tartva, hogy a kommunizmus építésében megrokkant, újdonsült kettős állampolgárokkal megerősödő igaz magyarok, a parlamenti bejutás öt százaléka alá juttatná őt és csatlósait. Mint tudjuk, elérte célját, újra választották, azonban most, számolnia kell a következményekkel. Napjainkban a magyarok védelmében (?) magyarázatért esdekel, egyezkedik északi szomszédunk magyargyűlölő vezetőivel. Ilyen a politika, legyinthenénk. Sokkal többről van szó. Mára nincs anyaország, aki támaszt, segítséget tud adni honfitársainak, csak magyar állampolgárok vannak, akik Tókécs László szavaival élve „a zsebükben kotorásznak”. A testvérgyilkos, gazdasági, pénzügyi helyzetében egyaránt kiszolgáltatott „anyaországtól” tartani nem kell. Ennél fogva különböző eszközökkel erőteljesen elnyomják a magyar kisebbséget, aki magyarul megszólal megverik stb. Szerencsére, vannak magyar közösségek, akik nem hagyják magukat, ápolják hagyományaikat.

A következő beszámolók alapján aggodalomra semmi ok, nem halunk ki. Kishazánkba lesz honnan impoltálni a régi magyar szokásokat, hagyományokat, a magyarság tudatot...

Nagy Péter

Kotzián Rudolf: Ahogyan szavaztál...

*Ahogyan szavaztál, úgy bánjanak veled!
Úgy mondjanak neked IGEN-t, avagy NEM-et!
Úgy nyújtsanak feléd majd segítő kezet!
Ahogyan szavaztál, úgy bánjanak veled!*

*Úgy mentsenek ki a lángban álló bázból!
Úgy búzzanak ki a vad, dübörgő árból!
Ébhalál küszöbén úgy kapj majd kenyeret!
Ahogyan szavaztál, úgy bánjanak veled!*

*Éppolyan bü legyen bozzád feleséged!
Fiad tiszteljen, vagy tagadjon meg téged!
Aszerint áldják, vagy átkozzák majd neved,
Ahogyan szavaztál, úgy bánjanak veled!*

*Hogyba IGEN-t mondtál, az Úr legyen veled!
Hogyba NEM-et, Ó se bocsásson meg neked!
Ne lásd meg a Mennyet, Pokolban a helyed!
Ahogyan szavaztál, úgy bánjanak veled!*

*Mert ki elfeledi, megtagadja népét,
Aki elveszejtí vér szerint testvérét,
Nincsen rongyabb annál! Mentsége nem lebet!
Ahogyan szavaztál, úgy bánjanak veled!*

*Eképpen szolt versem Nagypéntek napjáig,
Krisztus Urunk véres, nagy áldozatáig.
De mert a keresztfán Ó is megbocsátott,
Én sem mondok népem fiaira átkot.
Ostobaság szülte rútot gonosztettet
A Végítéletkor bocsássák meg neked!
De míg e Földön élsz
– csak, hogy el ne feledd –,
Ahogyan szavaztál, úgy bánjanak veled!*

Az Erdélyi Kárpát Egyesület közgyűlésén jártam

A patinás Erdélyi Kárpát Egyesület (EKE) már 1991-ben újjáalakult. Az egykori tagokból kevesen érték meg az újakezdést, de az emlékek elevenek voltak, sokan őrizték a régi fényképeket, dokumentumokat, a régi lapokat is.

Az erdélyi magyarság körében – már csak a természeti szépségekben bővelkedő környezet hatására is – mindig erős mozgalom volt a turistáskodás, és a rendszerváltozás óta legalább egy tucat városban, illetve régióban jöttek létre önálló turistaegyesületek, mint az EKE osztályai. Sok szép eredményük közül kiemelkedik az évente megrendezett vándortáborok intézménye, ezeken ma már ezres nagyságrendben vesznek részt tagok és érdeklődők, egyre többen a mai Magyarországról is.

Az EKE központi hivatala Kolozsvárt működik, rendelkeznek hagyományos technikai valamint számítástechnikai eszközökkel, színes folyóiratot adnak ki (az Erdélyi Gyopárt), készülnek egy rendszeres Évkönyv kiadására, továbbá megnyitottak egy díszes Krónikát és egy Vendégkönyvet.

A nyáron zajlott le az EKE tisztújítása, s ezen több jelölt közül a 30-as éveiben járó gyergyószentmiklósi nyomdaüzem tulajdonosát, Dezső Lászlót választották meg elnöknek. A poszt az EKE-nél egyértelmű, az elsőszámú felelős vezető és irányítót jelenti. A választás egyben a "többségi magyarság" súlyának elismerését is jelenti, azt, hogy az erdélyi magyarság bástyája, végvára a Székelyföld. A titkár a kolozsvári Veres Ági maradt. Az új elnök nov. 15-re összehívta az EKE közgyűlését. Ennek színhelye a Gyergyószentmiklóstól 6 km-re fekvő, a híres és szépen helyreállított Lázár-kastélyról ismert Gyergyószárhegy közösségi háza, illetve felújított kultúrháza volt. A dinamikus polgármesternek köszönhetően az utóbbi években felvirágozott község materiálisán is támogatta a közgyűlést. Gróf Lázár István, a község szülőtte volt az EKE elnöke 1911-ben, itt is alakult újjá a szervezet nyolcvan évvel később.

Engem mint az anyaegyesület elnökét hívtak meg a közgyűlésre, attól a szándéktól is vezérelve, hogy a két szervezet eddig is szoros kapcsolatát még jobban elmélyítsük. Ezt a szándékot mi is osztjuk, ezt köszöntőben is elmondtam. Emellett hangot adtam annak a véleményemnek, hogy az EKE az erdélyi magyar társadalomba mélyen beágyazódott, fontos intézmény, léte, erősítése, fiatalítása nagyban hozzájárulhat a romániai magyar közösség megmaradásához és erősödéséhez.

A nyári találkozóra óta történtek számbavétele és a tagok számára megszerzett kedvezmények ismertetése után többórás vita során megvitatták és elfogadták az Egyesület új Alapszabályát. Ez gyakorlatias, egyben pedig megfelel minden jogi előírásnak és megfontolásnak.

Rendkívül érdekes volt végighallgatni az egyes osztályok beszámolóit. A tárgyszerű jelentések azt a többünk által már tapasztalt tény igazolták, hogy a legtöbb helyen igen aktív

munka folyik, évente több tucat túrát rendeznek, nyilvántartják a résztvevők számát, a gyergyóiak erejéből még arra is futotta, hogy mozgássérülteknek segítettek a természet szépségeinek megismerésében. Több osztály (így a nagybányai Gutin, a székelyudvarhelyi és a marosvásárhelyi) színes projektusokat osztott ki, amelyben bemutatta múltját, tevékenysége szintereit, túrait. A vásárhelyiek bejelentették, hogy Ratosnyán, a Maros-kanyarban vettek egy kasszát, ahol kulcsosházat terveznek építeni. A beszámoló a nehézségekre is kitértek. Nem az anyagiak hiányára panaszkodtak

Dezső László az EKE elnöke

(noha lenne rá okuk), inkább a szélesebb rétegek, főként a fiatalok közömbösségére, ezért is keresik az új tagok megnyerésére alkalmas módszereket, programokat.

E rövid ismertetésből is látható, hogy az erdélyiek milyen sok tekintetben kínálnak számunkra követendő példát. Ami talán a legkönnyebben követhető: új szervezetek létesítésével, vagy meglévők csatlakoztatásával kiterjeszteni jelenlétünket hazánk több tájára.

Megállapítottuk, hogy együttműködésünk fontos eleme lesz a Madarasi Hargitára március elejére tervezett 2. Kárpát-megencei téli tábor (vigyázat, az elnevezés Szlovákiában betiltva!), amelyen Erdélyből is a tavalyinál többen készülnek részt venni. Az idei vándortábort a nagyváradiak rendezik Biharban Belényes környékén, várhatóan a Csodavárban július 28. és augusztus 2-a között.

Utazásomat használva Bencze Attila gyergyói barátom közreműködésével felmentem a Madarasi Hargitára, elsősorban annak megállapítására, hogy téli táborunk idején milyen pályán kívüli lesiklási lehetőségek kínálkoznak (ilyen több is van), és van-e alternatívája az idén februárban megismert feljutásnak. Nincs.

Szárhegy ideális bázis többnapos gyergyói tartózkodásra. Jól kiépült falusi turizmus-hálózata mérsékelt áron minden igényt kielégítő szálláshelyeket biztosít, a környék pedig szép túralehetőségeket kínál mind a község külterületén, mind a Nagybagmász-hegységben, mind a Hargita-hegységben. Javasolom, hogy Egyesületünk éljen e lehetőséggel.

Jeszenszky Géza, MKE

Zöld Karácsony

„Az Erdélyi Kárpát Egyesület Brassói Osztálya és a Négyfalusi Kézműves Műhely 2008. december 6-án, szombaton a Csángó Házban (Hosszúfalu) kézműves foglalkoztatásokat szervez gyerekeknek.

„Zöld Karácsony” – karácsonyi készülődés kicsit „zöldebben”! A lakás és a fenyő díszítésére, szépítésére válasszunk természetes anyagokból – toboz, vessző, csuhé, agyag, üveg, papír, szárított virág, termés, díszborbolya, madárbriss, stb. – készült díszeket.

Rendezvény célja: közösségépítés, készülődés és rábangolódás a Karácsonyra, környezettudatos gondolkodásmód kialakítása gyerekkorban és ennek népszerűsítése, hagyományörzés, gyerekek kézügyességének, szépérzékének fejlesztése.

Foglalkoztatások: Karácsonyi koszorúk és díszek készítése természetes anyagokból, csuhéfonás, fára festés, vesszőfonásmezskalács készítés, karácsonyi üdvözlétek készítése, karácsonyfadíszek készítése száraz tésztaiból, Betlebemes készítés, karácsonyi énekek éneklése.”

Így szólt a meghívó, melyet hárman Fekete Magda tanár, Tomos Tünde képzőművész és jómagam a Négyfalusi iskolákban osztogattunk és a Brassói Lapokban is megjelentettünk.

A Zöld Karácsony rendezvényt három hetes intenzív előkészülődés előzte meg, tanácskozás a foglalkoztatókkal, a műhelyek szervezése, terem bérlése, reklám pannók készítése, az alapanyagok beszerzése és szállítása, Ki legyen a Mikulás?, mit osztogat a Mikulás?, az emléklapok szerkesztése, és természetesen a rendezvény anyagi háttérének biztosítása a támogatók által. Szóval kemény munka volt, de megérte.

Foglalkoztatások és foglalkoztatók

Karácsonyi koszorúk és díszek készítése természetes anyagokból

1. Koszorúk és díszek készítése fenyőből

Ekések: Sereg János, Soós Gábor, Máté Emese – virágkötészet

Aliz Gabriella, tanár

Köpe Ilona, tanítónő

Élmény volt a gyerekeket megtanítani szalma vázra, koszorút fenni fenyő-ből, és majd dí-

szíteni mahónia lapival, tobozzal, madárbrissel, díszborbolyával, dióval, szárított gyümölcscsel,

méhviasz gyertyával, ki-ki választása szerint, nem maradhatott ki az ízléses ünnepi szalag sem. Törekedtünk rávezetni a gyerekeket arra, hogy nem mindig a csillogó villogó, műanyag díszekkel agyon díszített koszorú a szép, hanem az egyszerű, természetközeli, ízléses és mindenki kreativitását kiaknázó karácsonyi dísz az eredeti.

2. Csuhéfonás

Székely Kósa Enikő tanítónő vezetésével, ügyesen készítették a gyermekek a csuhé anyagkakat.

3. Fára festés

Mina Irma iparművész, Tomos Tünde képzőművész a csángó bútor festés varázslatos birodalmába vezették a diákokat, felfedve a hagyományörzés fontosságát.

4. Vesszőfonás

Nagy István népművész és lánya, Sára Lukács Réka, ekécek: Nádudvary Mária -vesszőből csillogokat és harangokat készítettek együtt a gyermekekkel.

5. Mézeskalács készítés

Fekete Magda magyar- néprajz szakos tanárnő A konyhán nagy volt a sürgés-forgás a mézes pogácsa készítésénél. Együtt gyúrtuk, szaggattuk, díszítettük a mutatós és ízletes mézeskalács figurákat. Magvakkal és színes cukormázsal folyt a díszítésük. A mézes pogácsák elkészítése bizony három órát is igénybe vett, de a ráfordított időt. Boldogan, elégedetten, ruhájukban mézeskalácsillattal távoztak a foglalkozásról, derűsen dúdolgatva: „Tekeredik a kigyó, mézes akar lenni/Tekeredik a mézes, kigyó akar lenni.” „

6. Karácsonyi üdvözlétek készítése

Gyulai Margit képzőművész, Berei Irénke tanítónő, Soós Ibolya, Mihály Marika ekécek két műhely asztalnál oktatták különböző technikával készült üdvözlétek készítését, megírását. Csattantak az ollók, fogytak a piros, zöld színű kartonpapírok, és készültek a szebbnél szebb üdvözlétek.

7. Karácsonyfa díszek készítése száraz tésztából

Kádár Enikő tanárnő nagy türelmet igényelő foglalkozást tanított, de hát a természetes anyaghaj lenyűgöző látványt nyújt a fenyőfán.

8. Aztán jött a meglepetés....

JÖNNEK A MIKULÁSOK!

Nádudvary György és Vajda Péter, túrázó Mikulásnak beöltözve túrahátizsákból, mókázva osztogatták, kint az udvarban a nagy gyerek seregnek (130 gyerek résztvevő) az édességeket, narancsot, almát, csokit.

Jómagam pedig, mint program koordinátor, „gyerekszemmel” mindenhol ott voltam! Érdeklődtem, segítettem, ahol kellett és örökdő szemmel figyeltem a rendezvény zajlását. Műhelyzáráskor pedig megleptem a foglalkoztatókat a 2009-es EKE naptárral és a Zöld Karácsony Emléklappal, melyet József Attila: Karácsony című vers idézet ékesített:

*„Fölöttünk csengőn, tisztán énekel az ég
S az újszülött rügyező ágakkal lángot rak
a fázó homlokok mögé.”*

Írta: Szász Ágnes (EKE Brassó). Fotók: Blénesi Edit (EKE Brassó)

Szja 1 %

Közeleg az adóelszámolás ideje. Adófizető tagjainktól tisztelettel kérjük és egyben elvárjuk, hogy a személyi jövedelemadójuk 1%-ával szerezett egyesületünket támogassák. Kérjük buzdítsák családtagjaikat, barátikaikat, ismerőseiket arra, hogy felajánlásaikat az Egyesületünk javára tegyék meg.

Adószámok:

Magyarországi Kárpát Egyesület (MKE):

18036345-1-41

Kárpát Egyesület, Eger (KEE):

18584202-1-10

Pestkőrnyéki Kárpát Egyesület (PKE):

18690651-1-13

Kárpát Egyesület Miskolc (KEM)

18442544-1-05

Egy kezdő magashegymászó élményei

Rahó – völgycsapat – csillagtúrák

Terjedelmi okokból, előző lapszámunkban csak utaltunk a történet befejezésére. Íme az elmaradt két nap hiteles leírása:

8. nap szombat

Megjött az eső és a gerinccsapat – a Fehér és Fekete Tisza összefolyásánál (tszf. Magasság: 480 m) – bőrig ázott kirándulók – jubileumi díszvacsora – „Hány az óra, Vekker úr?": a magyar idő – vándorénekesek és lakodalmások a rahói utcán

Gondoltuk, hogy kedves, barátságos gerinccsapatunk és a Kárpát-koszorú hegygerinceinek elválása nehéz és szomorú esemény lesz, de akkora sírás-rívásra nem számítottunk, amit a Rahó környéki fellegek csaptak. Már hajnalban rákezdtek, és folyamatosan esőkönyvekkel öntözték a környéket, még a Tisza is zúgolódni kezdett. Ki sem tudtunk lépni a szállodából az eső miatt. Délelőtt a Duna tévében éppen a verőfényes csíksomlyói pünkösdi nagymisét ismételték, így azt néztem. Ekkor érkezett meg a buszunk a gerinccsapat ázott tagjaival.

Innentől nagy szükség volt az égiek segítségére – no nem az esőre, hanem az imádságra – mert a csapatot fogadó Tisza szállóból éppen dél előtt költözött ki a korábbi társaság, és még ki kellett takarítani a szobákat, így azok összevissza szabadultak föl, mielőtt átázott túratársaink elfoglalhatták a helyüket. Ezután GPS-sel sem lehetett megtudni, hogy ki éppen hová szállásolta el magát, hol van a zsákja, és milyen vizes holmija merre keresi a gazdáját. Erre akkor jöttem rá, mikor a Zoli (EmZé) és Tamás által rám bízott fölös holmit vissza akartam szolgáltatni jogos tulajdonosaiknak.

A gerinc- és völgycsapat egyes tagjai személyesen még nem ismerték egymást, ebből is adódott néhány érdekes eset. Először is szeretnék köszönetet mondani annak a – név szerint számomra máig ismeretlen – gerinces túratársnak, aki felkínálta a minden csúcson átcipelt utolsó madárlátta porlevesét, melyet a Tisza szállóban gázfőzőn készített, mert nagyon finom volt. Remélem, ő is evett valamit, mert a levest ketten fogyasztottuk el Katával.

Az Európa szállóban Robi és Zoli tett a szobánkban látogatást, rájárva Reszegey Kati vagy Margó pálinkájára. Éppen hármunknak mesélték az élményeiket, mikor megérkezett Ilike, a szigetvári szobatársam. Zoli a nomád körülmények után még nem volt székhez szokva, ezért a szőnyegen ülve udvariasan megkérdezte tőle:

– Kit tetszik keresni?

Miután szóhoz jutottunk a nevetéstől, Ilike pedig a megdöbbenéstől – ő csak a saját szobájába jött be, de ki ez a figura és hogy került ide? – bemutattuk a két túratársat egymásnak.

A gerinccsapat sok apróságnak is tudott örülni. Ilyen felkiáltások hangzottak:

– Ágy! (de még milyen!)

– Fürdőszoba!

Többnyire mindkét szolgáltatást igénybe is vették, fordított sorrendben. Mire a csapat nagy része tisztán lepihent, végre sikerült megtalálnom Tamást is, miután a Tisza szálló egy egész szárnyát fölvertem, mert senki sem tudta, hol lakik. A nálam hagyott fém kulacsába némi dugi pálinkát rejtettem (gondoltam, neki is jár), és azért ragaszkodtam ennyire a holmijának személyes kézbeadásához, mert attól tartottam, hogy a pálinka nem érne el Tamásig, ha egyes szomszjas túratársakra bízom az átadást.

Robinak még egy Tatár-hágóról származó tömör nemezből készült női mell is jutott Doma Gyuri jóvoltából, így triplán élvezhette a helyzetet – mivel Zolival közösen egy nászutas szobán osztoztak, amelyben tükrös dupla ágy volt fides-fodros ágyneművel.

Végül mindenki kipihente magát, és kisebb-nagyobb vegyes csapatokban Rahó fölfedezésére indultunk. Ismét bejártuk a piacokat és boltokat, majd néhány vállalkozó kedvű kíváncsi, akit nem ijesztett el az eső a komolyabb kirándulástól, elindult a két Tisza összefolyásához.

Két csapatban közelítettünk: a bal parton Zoli és jómagam, a jobb parton Kata és Lápi unokatestvérei indultak útnak. Ők jártak jobban: ahányszor eleredt az eső, mindig találtak egy kocsmát. Mi Zolival végig áztuk az utat. (Bár kocsmázókat a belülről elázás fenyegette).

Miután találkozásunk a Fekete- és Fehér-Tiszával 480 méter tengerszint feletti magasságban fotón is megörökítettem, (a két csapat egymással nem találkozott), elindultunk visszafelé, szerencsére az eső időközben elállt. A hegycsúcsokról így is mindenféle vízmosás keresztezte az utunkat, így az odafelé még száraz bakancsom is rendesen beázott.

Megtekintettük a rahói magyar templomot is, ahol nagyon megható volt látni a magyar feliratot, a nemzeti színű zászlót és a magyar nyelvű enekeskönyveket. Átéreztük a külföldi magyarság szenvedéseit, és reméljük, hogy a világ ezen csúcskében jobb sorsuk lesz. Bár az éppen érvénybe lépő ukrán nyelvoktatási rendelet nem erre utal, de itt létünk alatt nem tapasztaltuk semmilyen nemzetiség üldözését, mindnyájan békésen élnek egymással.

Sokára értünk a szállóhoz, így csak gyorsan megszáritottam magamat, így is elkéztünk Zolival a díszvacsoráról. Alig találtunk magunknak helyet, de ez a kisebbik baj volt. Azt sajnáltam nagyon, hogy lemaradtunk Popovics Béla levelének felolvasásáról. Az árvíz-sújtotta Kárpátalja minden vendégszeretettel egyszerűségében is nagyon finom vacsorával táplálta megfáradt testünket, az elnökség és a rahói polgármester beszédei pedig lelkünket táplálták.

Már a vacsora vége felé jártunk, mikor több meghívott vendég is megérkezett, és csodálkozva vették tudomásul, hogy mi már lassan végzünk. Kiderült, hogy rajtunk kívül Kárpátalján szinte mindenki a magyarországi (közép-európai) időt használja. Hiszen földrajzilag, és léleklében is Közép-Európához tartozik e kis szélfúttá – történelemdult terület.

Végül mindnyájan névre szóló emléklapot kaptunk 135 éves egyesületünk Kárpát-Kanyar túrájának teljesítéséről. (büszkén örzöm, már csak a csúcshódítások miatt is!)

Vacsora után hazasétálva többünknek még bulizni támadt kedve, ezért nekiindultunk a rahói utcáknak. A nyitva lévő vendéglátóipari egységekben éppen zártkörű programok zajlottak, így a magunk és a rahói lakosság szórakoztatására énekelni kezdtünk, és megismertettük a magyar népdal- és nótakultúrát a helyiekkel. A szállodáink előtt álltunk meg, és egy lakodalommal közösen folytattuk az éneklést. Kifogást csak néhány aludni vágyó magyar turista emelt az Európa szállóból, de őket gyorsan lecsillapítottuk egy altatódallal, aztán tovább énekelünk a lakodalmasokkal. Jókedvunktól még az eső is elállt. Néhány túratársunk hajnali kettő után még táncolt is egyet a lagziban az ifjú pár tiszteletére.

9. nap vasárnap

Hazafelé – Huszt sokadszor – és most sem másztuk meg – szomorú az ének – fogatkozó utasok – füstfelleg Budapesten

A fellegek reggelre abbagyánták a zokogást, és a belülről átázottak is megszáradtak, valamint minden szertehagyott holmi landolt valamelyik hátizsákban, vagy végső esetben valamelyik busz csomagtartójában, így az utolsó finom palacsintás reggeli után búcsút intettünk Rahónak.

A Tisza a medrében maradt, így hazaindultunk a szűk völgyben. Már kedves ismerősként kísért a folyó, a vasút, a jelenlegi román határ és a hegycsúcsok. Még egyszer utoljára megtekintettük Európa közepét (aki ezentúl Magyarországot Közép-Kelet-Európába helyezi, azt idáig fogom fölűszatni a Tiszán, nézze meg, mit beszél!), és továbbmentünk nyugat felé. Máramaroszigetnél megfogatkoztunk Bölöni Sanyival, Fénya Józssival és a világjáró kamerával, aztán kihajtottunk a hegyek közül.

Utoljára kerültük meg Husztot. Nem tudom, milyen ellenségek dúlták, de a megközelítés lehetetlenségéből ítélve nem sok sikerrel járhattak. 2061 méter magasra följutottam, ennek a 330 méter magas szirtnek a megmászása lehetetlen volt. Valaki azt mondta, hogy a várom Csipkerózsika-álmát alussza, legalábbis a bozót úgy körülnötte, hogy ott ember nem jut át. Ha a vár alatt találkozó két esőtől duzzadt folyót nézem, még a bozótig is csak csatahajóval lehetne el-evíckélni, azt meg nem hoztunk magunkkal.

Bár mindnyájan fáradtak voltunk, még nem feleedtük a tegnapi este hangulatát, és néhányan énekelni kezdtünk. Koa, Anci és én hamar többszólamú kórusná változtunk, és egyre többen kapcsolódtunk bele az énekbe. Igyekeztünk halkán és tisztán énekelni, ezzel több társunkat sikerült nyugodt mély álomba ringatni.

Határátlépésünk rövidebbre sikerült, mint idefelé, visszaszolgáltattuk bumázkáinkat, visszaállítottuk óráinkat – mármint azok, akik a tegnapi vacsorán ezt nem tették meg. Hamarosan a beregi síkon gördültünk hazafelé. Mátészalka után elváltunk a miskolci túratársainkat szállító busztól, és üdvözlöttük kis hazánk legmagasabb hegységeit: a Tokaji hegyet, Zemplént, Bükköt, Mátrát. És túratársaink egyre fogytak: Gödöllőn Zoli, Nagytarcsán a Vámos, a Pataki, a Kuti-Téglás és a Pócsa-Dankaházi család, valamint Péntek Attila szállt le a buszról. Pestre már alig fél busznyián érkezünk meg.

Akkor fekete füstfelleg fogadott bennünket, hogy Rahóig látszott. Mint kiderült, a Stadion valamelyik épületénél valaki fölgújtott egy nagy kupac műanyag szemetet. Azt hittem, az egész stadion ég. Így eget verő tűzoltó-szirenázás szoktatott hozzá a pesti zajszinthez.

Mivel engem Mónikával együtt Mályi Józsi vitt haza, így meg kellett várnom a miskolci buszt is, mert Mónika azon utazott. Igen fájó érzés volt látni a többi utastársam szétszéledését, ahogy egyenként értük jönnek a rokonaik, de mire végleg elmagányosodtam volna, megérkezett a másik busz a többiekkel.

Hazafelé az autóban Mónika arról mesélt, hogy a Hoverlán milyen meleg fogadtatásban részesültek, hegyi büfével fogadták a völgycsapat tagjai, és nagyon jó volt ott lenni.

Rácsodálkoztam (olyan érzésem volt, mintha egy másik túráról beszélt volna), és megjegyzem, hogy „jé, ez velem is megtörtént most a Hoverlán!”

Mónika kissé furcsán nézett rám és megjegyezte: de hát együtt voltunk ott!

Valóban. Együtt voltunk ott.

Majer Zsuzsanna, MKE

A Pestkörnyéki Kárpát Egyesület születésnap összejövele

A PKE, immár szokásos, születésnap összejövele, amely egyben a nyári Kárpát-alja-i túra utótalálkozója is, október 23-26-ig, Tokajban került megrendezésre rekord számú, 90 fő részvételével. Fő szervezője, Vámos László volt.

Az elsőként érkezők feladata, a vacsora előkészítése és nagy szakértelemmel való megfőzése volt. A különleges vacsora elkészítésében sokan szorgoskodtak. Mihelyt meg-

érkezett valaki, mindjárt odaállt a kondér mellé, és csak kavart, kavart, kavart... Kevesen tudták kitalálni, hogy milyen húsból készül a vacsora. Laci ötlete alapján, strucc húsból.

Estig megérkezett a csapat nagy része. Ilyenkor természetesen a határokon túlról is érkeznek barátaink. Ebben az évben kiemelkedően sokan tiszteltek meg minket Kolozsvárról, Zilahról,

Csikmenaságról, Csíkszeredáról és most először, ismeretlenül, Brassóból huszonketten, Szász Ágnes vezetésével. Jó hangulatban érkeztek meg külön busszal. Nagyon hamar úgy érezte Mindenki, mintha már több éve ismernék egymást. A brassóiak nagy meglepetésünkre nem érkeztek üres kézzel, kenyeret és bort hoztak, tiszteletük és barátságuk jeléül.

Péntek reggel nem túrabakancsot húztunk, hanem a hajóállomásra mentünk. Itt várt már minket a Danuvia hajó. A Tiszán észak felé hajóztunk, Szabolcs faluig. Itt megnéztük a földvárat, a templomot és a Mudrány-i kúriát. Ebéd után Tokajban sétáltunk, megismerkedtünk a helyi nevezetességekkel, majd szabad program. Természetesen sokan boros pincelátogatással töltöttek a délutánt. Az este jó hangulatban telt. Felelevenítettük az év eseményeit fényképvetítéssel és élménybeszámolókkal.

Szombat reggel jó turistához méltóan bakancsot húztunk, és túrázni indult a csapat. Cél, a Nagykopasz-hegy volt. A csúcsról szép volt a panoráma, jól láthattuk, a Tisza hátrahagyott kanyarulatait. Mivel kicsit szeles volt az idő, nem sokat időztünk fent. Irány egy borospince Tokajban. Itt a háziasszony kicsit katonás fegyelemmel bemutatta borait, majd a borkóstolás után igyekeztünk vissza, hamarosan kezdődik az ünnepi vacsora.

Vacsora után Vámos László ünnepi szavait követően folytattuk a vetítést, majd Karcsi tangóharmonikázott nekünk, mi pedig jó hangulatban énekeltünk.

Sok szervezkedés után megérkezett a kéttagú zenekar, akik a tánchoz szolgáltatták a zenét. Mindenki táncolt, ki meddig bírta.

Vasárnap reggel sajnos elérkezett a búcsú ideje. Először Brassói barátaink indultak el, mivel hosszú út vár Rájuk. Utánuk szép sorban mindenki hazafelé vette az irányt. Könnyes szemmel búcsúztunk el Barátainktól. Nehéz percek voltak ezek. Reméljük, találkozunk jövőre is, itthon is és Erdélyben is.

Köszönjük Vámos Lászlónak a szervezést és odaadó munkáját.

Horváth Márta, PKE

Móricz Zsigmond nyomán

A PKE születésnap túrájának egyik programja volt a Mudrány kúria meglátogatása. E kúriában történt élményei alapján írta Móricz Zsigmond „Az ebéd” című novelláját 1928-ban. Amit érdemes el-, ill. újraolvasni, szinte aktuális.

Fotó: Stauróczky Tamás, MKE

Felkerestük a Mikulás házát

Mi lesz veled Mikulás túra? – ezzel az érzéssel szemléltük az eget december első napjaiban. Végül az időjárás megemberelte magát: a túra reggelén napos időre ébredtünk. A napokig tartó esős idő miatt a családok nem tervezték be a programot, úgy 30-an lehettünk a helyijárat bervei végállomásánál.

A hagyományos útvonal a Meleg-oldalon szóba se jöhetett a nyakig érő sár miatt, így a Bervától az aszfaltozott úton sétáltunk fel a Lesrétig. A gyerekek már messziről „kiszúrták” a piros ruhás alakot, aki két méter magas lévén a rét szélén nem tudott észrevétlen maradni. Együtt vonultunk fel a Mikulás házához. A gyerekeket szaloncukorral, teával és csurgatott kenyérral vendégeltük meg.

10 óra után érkezett meg Szarvaskőről (igen sárosan) az MKE ifjúsági csoportja, akiknek szintén bőven jutott minden földi jóból. Egy óra körül a megjelentek kisebb-nagyobb csoportokban túráztak tovább a Lesrét környékén.

Köszönjük a szervezést aktivistáinknak, a krampuszokat alakító Eszternek és Petrának, a Mikulás bőrébe bújt Gyulának és mindazoknak, akik – névük mellőzésével, mert sokan voltak – segítették a rendezvény sikerét.

Benkó Zsolt, KEE

Jókó

Jókó /Dobrá Voda/ településétől É-ra, mintegy két kilométernyi gyaloglással, az erdőben vezető egyre emelkedő, jelzett turistaúton érzük el a 320 méter magas hegyen álló, viszonylag jó állapotban megmaradt középkori várrmot. A kőfalak napjainkban is több emelet magasságig állnak. A Várbegy É-i, ÉK-i irányból megostromolhatatlanul meredek.

Jókó egy korabeli metszeten

A lankásabb D-i részen viszont nagyobb kiterjedésű külsővárat emeltek a XV. Század folyamán, amit félkörös bástyákkal {rondellákkal} erősítettek a XVI. században. Ide, a napjainkra már erdővel benőtt külsővárba léphetünk be a két bástya között nyíló várkapun. Míg a jobboldali teljes magasságig áll, addig a balkéz felől eső védőművet teljesen lebontották a környékbeli lakosok, hogy anyagát lakóházaik építéséhez használják fel. A roskadozó kőfalakon belül épületnek nem látni nyomát, pedig egykoron itt emelkedhettek a raktárak és istállók. Balra vezet fel a szerpentes út egy elővédművön keresztül a felsővárba. Az utat két bástyáról is ellenőrizhették a középkori védők. Egy hatalmas ágyúgolyó félig a felsővár falába fúródva emlékeztet a középkor egyik véres ostromára.

Rövidesen megérkezünk az egykori földesúr szálláshelyére, a palotába. A kutatók megalapítása szerint a keskeny sziklagerincen a 40 x 10 méteres felsővár, két, valószínűleg nem egykorú négyzetes torony, a főnemesi szálláshely Ny-i és K-i oldalán, származtatható a XIII. – XIV. századból. A lakóépület két oldalán, háromemeletnyi magasságig merednek az égbolt felé a tornyok csonkjai, melyekben egyre nagyobb, alakatlanul tátongó nyílásokká formálódnak az ablakok helyei. A hosszan elnyúló, keskeny sziklagerinc K-i végében emelkedik a

kápolna maradványa. A középkor viharait szerencsésen túlélő, de a XIX.

Árpád-házi II. Endre király az „új politikának” nevezett nagymértékű birtokadományozások során 1216-ban Hont-Pázmány nembeli Sebes ispánnak adta ezt a területet, melynek Biszturus patak környékbeli részéből alakult ki a „Vittenc” nevű birtok. Ekkoriban még nem tudunk itt erődítés létezéséről, azt csak az országot pusztulásba döntő tatárjárás utáni időszakban, a területet 1262 előtt IV. Béla királytól adományba szerző Aba nembeli „Nagy” vagy „Szép” Aba előkelő utasítására emelhettk. Az Árpád-házi királyok

1301-es fiú utód nélküli kihalása után a Felvidék leghatalmasabb oligarchája, trencsényi Csák Máté báró a cseh III. Vencel trónörökösét támogatta a magyar koronáért vívott harcában. Ezért a megkoronázott fiatal király neki adományozta Nyitra és Trencsén vármegye eddig királyi kézben lévő váruradalmaikat és földjeit. A Csákok hatalmuk alá kényszerítették a terület kisebb-nagyobb világi és egyházi birtokosait, így Nagy Aba is kénytelen volt meghódolni, és fegyveresen szolgálni Máté nagyurat. Így tett 1312 júniusában is, mikor Máté oligarcha parancsára Rozgonyánál megütközött Anjou Károly Róbert király seregével. A véres ütközetben azonban katonasága vereséget szenvedett, Aba nagyúr is elesett. Minden vagyonát fia, Miklós báró örökölte meg, aki továbbra is a Csákok familiárisának számított. 1316-ban tragikus esemény történt a várban, mivel Moka comes és Lövé István jókói várnagyok a sok elkövetett gaztettért bosszúból megvakították az erősség urát Nagy Aba fiát Miklóst. Ez egyet jelentett a Csák Máté elleni lázadással, akinek serege rövidesen ostrom alá vette Jókót. Végül a két várnagy büntetlenséget ígérő oklevél és jobbágyfalvak adományozása után átadta a fegyverrel védelt várat a támadóknak.

Ekkor történt Jókó várának első, napjainkig fennmaradt okleveles említése. A következő esztendőben a királyi csapatok elfoglalták Komárom várát és nagy valószínűséggel Jókó is a hatalmukba került. Egy 1320-as forrás már Treutel

Miklós temesi ispánt nevezte meg Jókó királyi várnagyául. Később a váruradalom a hozzá tartozó jobbágyfalvak sorával együtt a pozsonyi ispánság igazgatása alá tartozott. 1386-tól Anjou Mária királynő és férje, Luxemburgi Zsigmond brandenburgi őrgróf egész Pozsony vármegyét elzálogosította Jodok és Prokop morva őrgrófoknak, azok katonai támogatása fejében, mivel a magyar trónt akarták megszerezni az ellenségüktől, Kis Károly nápolyi trónkövetelőtől.

Három esztendő múlva viszont, a kölcsön visszafizetése után, viszont Prokop őrgróf nem volt hajlandó kivonulni a megszállt erősségekből, ezért ellene Zsigmond hadat vezetett.

Így került sor Jókó várának ostromára is, ami után 1394-ben Zsigmond király a legbizalmasabb hívei közé számító lengyel származású Stibor pozsonyi ispánnak adományozta oda Jókót. A főúr a királyi bőkezűségnek köszönhetően alig egy évtized alatt a királyság leghatalmasabb bárói közé került, magát az egyik oklevelében büszkén „a Vág urának” nevezte magát és teljes joggal. Stibor erdélyi vajda 1414-es halála után fia örökölte a hatalmas váruradalmakat, majd annak 1434-es fiú

A felső vár maradványa

utód nélküli elhunytja után királyi kezelésbe került vissza. Két év múlva a Guti Országh főnemesi család tulajdonába került át. A középkor további évszázadaiban mindvégig megmaradt magánkezelésben és mivel a XVI. században távol esett a török hódoltság vérzivataros csataterzeitől, nem fűződtek hozzá viharos események. Földesúri birtokközponként szolgálta urait, a környező jobbágyfalvak lakossága, ide hordta be a kirótt adókat és egyéb terheket. Mikor 1567-ben kihalt a Guti Ország család is, zálogban a Choron család, majd Ungnád Kristóf horvát bán mondhatta a magáénak. Anna Mária nevű leánya 1583 után Erdődy Tamással kötött házasságot, így a jókói vár birtokot is hozományként vitte a frigybe. Az eseménytelen évtizedekből ismert egy 1645-ös leltár a jókói várban található felszerelésekről. Történetének során utoljára, mint azt valaha a kapuba befalazott emléktábla hirdette, gróf Erdődy Gáborné, Amade Judit birtoklása idején, 1657-ben építkeztek a magas hegyen álló középkori várban. Gróf Erdődy György birtokos utasítására 1684-ben újabb leltárt vettek fel a várbeli épületekről. Mivel az Erdődy grófok mindig a Habsburg-hű főnemesek közé tartoztak, Jókó erődítménye 1702-ben meg-

Rondella

menekült a Lipót császár által elrendelt várrombolási parancstól. II. Rákóczi Ferenc főnemes, majd erdélyi fejedelem szabadságharca idejéből nem maradt fenn adat a félreeső helyen álló vár katonai szerepéről. Valószínűleg ezt is harc nélkül megszállták a kuruc vitézek, majd az 1708-as vesztes trencsényi csata után kiszorulva a Vág folyó vidékéről, feladták ezt a támaszpontjukat is. Visszakapta jogos birtokosa az Erdődy főnemesi család. Erdődy József fia János gróf, királyi kancellár halála után 1787-ben, aki a várban lakott, az örökösök elköltöztek a sokkal kényelmesebb, szintén középkori erősségből kastéllá átalakított Galgócra. Az 1830-as évekből származó feljegyzések szerint akkoriban már csak egy porkoláb lakott az erősségben, aki itt őrizte az úriszék által börtönre ítélt jobbágyokat. Sorsát betetőzte egy villámcsapás, ami után keletkező tűzvészben leégett a vár nagy része. Ezután már nem építették újjá, utolsó lakói is elhagyták. Az üresen maradt Jókó várára többé senki sem viselt gondot, falai és épületei pusztulni kezdtek. 1855-ben a jókói birtokot, örökség révén, gróf Pálffy József szerezte meg. Ekkoriban kezdték meg az elhagyatott vár köveit a környékbeli építkezésekhez elhordani. Szerencsére ez a rombolás viszonylag kis kárt okozott a távoli középkort idéző történelmi falakban. Napjainkban is a Kis Kárpátok egyik legjobb állapotban fennmaradt várromjának számít, de a régészeti feltárása és restaurálása még nem történt meg.

Összeállította: Orbán Imre, MKE

Novemberi szezonnyitás hazai hegyeinkben

Az utóbbi két tél gyatra hóviszonyai arra figyelmeztetnek, hogy minden havas napot meg kell becsülni, ki kell használni. Tavaly a november közepi hószakadásnak nem lett folytatása. Sokan reméljük, hogy az idei novemberi hó átvészeli a közelgő melegebb napokat, és a sípályákon jó alapot fog kínálni a következő hetek havainak.

A Magyarországi Kárpát Egyesület idén is folytatta a nagyhideghegyi és dobogókői síterepek előkészítését. November 1-jén Hideghegyen, egy hétre rá pedig Dobogókőn tisztítottuk a pályákat és a síutakat a kövektől, letört faágaktól, nem egy esetben az ember-termelte akadályoktól és szeméttől. A jutalmat szinte azonnal megkaptuk a november végi havazás formájában. Tudva, hogy a Dobogókőről jelentett 20 cm hó milyen kényes kincs, Tényi Gyuri barátommal együtt csütörtökön (nov. 27.) felmentünk, hogy a pályát működtető Lőrincz Lászlóval és a Dobogókőért Alapítvány 2-3 támogatójával együtt betapossuk a pályát. (A hó vastagsága nem volt elegendő ahhoz, hogy a pályaelőkészítő ratrakkal végezzék ezt el, ahhoz min. 35 cm szükséges.) A jó régi módszerrel, a sítalpon a pályára merőlegesen le, majd felfelé lépkedve három óra alatt szinte az egész pályán egyenletesen összetömörítettük a havat, egyben eltüntetve azokat a szánkó- és emberi lábnyomokat, amik nemcsak esztétikailag voltak bántóak, de megfagyva nagyon kellemetlenek lettek volna a sízők számára. Már sötét volt, mire elkészültünk, de egy próbamenet igazolta, hogy jó munkát végeztünk, szinte behunyt szemmel is végig lehetett menni a pályán. Kár, hogy a bejelentett szezonkezdés ellenére a következő három napon kevesen hitték el, hogy a Pilis tetején „sportolásra alkalmas” hó várja a közönséget.

Szombat, november 29-ére nem sok jót jósolt a meteorológia: mediterrán ciklont, éjszakára nagy esőt, amit erős nappali felmelegedés követ. Mivel négy héttel korábban a Hideghegyről Királyrétre vezető síút alsó szakaszának megtisztítására nem maradt időnk, emellett az úton két hatalmas fatörzs már két éve akadályozta a gyalogos, még inkább a sível történő közlekedést, negyedmagammal mégis útnak indultunk, holott hajnalban valóban zuhogott az eső. Egyrészt elhittük, hogy az délelőtt el fog állni, másrészt titokban azt reméltük, hogy a csapadék nemcsak az Alpoknál fogja hó formáját öltetni, hanem a Börzsönyben, s talán a Pilisben is, ahogy az osztrák bergfex igen precíz időjárásjelentése kilátásba helyezte. A kezdet nem sok jót ígért. Ónos eső olvadó maradványai az M2 autópályán, szemerkélő eső, így ment ez Szokolýáig, noha arra már elég sok havat is lehetett látni. Királyrétnél az eső átment hódarába, csak úgy kopogott az autó tetején. Talán ez riasztotta el a turisták vámszedőjét, aki egy éve az erdészet megbízásából úthasználati díjat szed a Börzsöny látogatóitól. Cserébe még a havat sem takarítják el – igaz most pénzt sem szedtek. A Vasfázék-völgyi autóparkolóba érkezve a darahullás átment sűrű havazásba. Ott találkoztunk a Kárpát Egyesület három további tagjával, a Sípos-családdal, ők sí nélkül érkeztek az úttisztításra. Telefonon érdeklődve megtudtuk, hogy a turistaházhoz rendszeresen közlekedő turistabusz egyelőre a hegy tetején szereli a hóláncokat, mert hatalmas a hó. Nekiöltözve és láncfűrésszel felfegyverkezve nekivágtunk a piros X síútnak. Áthaladtunk a Nagy-Vasfázék patakon pont két éve Egyesületünk által épített fahídon, és máris utunkat állta a mély földutat elzáró fatörzs. Lehetőséges, hogy az erdészet szándékosan döntötte rá, hogy az erdőt illegálisan járó – dúló quadok ne tudjanak beljebb hatolni, de egy felülről gyorsan érkező és mit sem sejtő sízőnek a fa még életveszélyes sérülést is okozhatott volna. A fűrésztől még hatan sem tudtuk volna eltávolítani az akadályt. Följebb haladva az egy évvel korábbi fakitermelés nyomait – hatalmas faágak, dorongok az úton, mélyen betemetve a hótól – találtuk, de jó fél óra alatt járhatóvá, azaz sízhetővé tettük a jelzett turista- és síutat. Efelőtti jókedvünket csak fokozta, hogy kisebb-nagyobb megszakításokkal de folyamatosan esett a hó – a beígért ónos eső helyett. Igaz, most már kb 500 méter magasságban voltunk. Miután a síút keresztezte a közönség elöl sorompóval elzárt erdészeti utat, odaértünk ahhoz a jó fél méter vastag kidőlt bükkfához, ami már két éve tornyosult a hegyi vándorok előtt, komoly tornászfeladatokra kényszerítve őket. Két héttel ezelőtt csatlakoztunk túrasíző közreműködésével az akadályt elvágtuk és egyesült erővel félretaszítottuk. Egy család egész évi tüzelője hever ott az út mellett. Örömmel fordulunk vissza, hogy a fűrésszel együtt a közelgő síbuszhoz siessünk, amikor fentről érkező turisták szóltak, hogy párszáz méterre egy újabb kidőlt fa akadályozza a haladást. (Egy hónapja ennek még nyoma sem volt.) Annak is nekiestünk, de közben kiderült, hogy a láncfűrészből kifogyott az olaj, így a fa egyelőre ottmaradt, de hóból kis dobbantót képeztünk, hogy könnyebben át lehessen kelni rajta. A busz közben elment, így Méhes Laci vállára kapva a fűrészt nekiiramodott a hegynek. A mély hóban törtettünk előre, eltávolítva az útra hajló vadszeder-indákat és letört ágakat. Már dél elmúlt, mire derekasan átázva és kiizzadva felértünk Hideghegyre, az ilyenkor életmentő menedékházba. Örömmel láttuk, hogy a déli pálya felvonója már működik, igaz közönség még nem igen akadt e próbamenetekre. Átöltözés és némi evés-ivás után sietünk ki, hogy kipróbáljuk a havat és a tavaly elkészült új Poma-liftet. Mindkettőről csak a legjobbakat mondhatom, a hó közel fél méter volt, a pálya ratrakkal egyenesre bedolgozva, az aznap hullott tíz centi friss hó porzott a kanyarokban. Kétórás megállás nélküli sízés következett, méltó jutalom az önkéntes munkáért. Délután 3-kor a felvonó leállt, a szerszámokat és hátizsákjainkat felraktuk a lefelé induló síbuszra, mi pedig a már megtisztított síúton, Magas Taxot (és az ott felállított bébi-síliftet érintve) húsz perc alatt lesiklottunk az autóparkolóhoz, alaposan megelőzve a síbuszt.

Csak remélni tudjuk, hogy a hótakaró ha megfogytakozva is, de megvárja a hidegebb és ismét havat hozó napokat, a Pilis és a Börzsöny pedig be fog népesülni a hazai hegyeket is megbecsülő sportemberekkel.

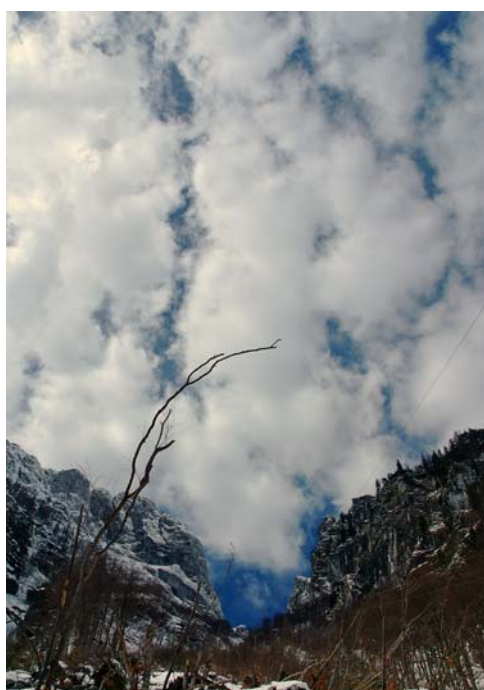
Hófolyás valahol a Kamnik Alpokban

A bükki Őrkő ház

Angyalszárny (Bükk hegység)

Kokrsko nyereg (Kamnik Alpok, Szlovénia)